

*"Yhteisöllisyyttä
rakentamassa"*

Paikalla oli 25 seurakuntalaista. Muistelua johdattelivat Sirkka Palo-Virtanen ja Eeva Yrjänen.

Aluksi muisteltiin värikästä seurakunta-aktiivia **Onni "Pappa" Lundenia** (1898-1985). Oli seppänä R-R:ssa, jäänyt nuorena leskeksi, ainoa tytär oli kuollut n. 20 vuoden iässä. Lunden oli kuulu siitä, että esitti Nuortentalon tilaisuuksissa yksinlaulua, tarkemmin sanottuna nousi penkistä ylös ja alkoi veisata tasaisella nuotilla "virttä", johon itse improvisoi sanat sitä mukaa kun virsi eteni. Myös kirkossa näin tapahtui usein. Joko kesken j:n, ehtoollisjonoissa tai vaikkapa loppusoiton jälkeen. Osa papeista salli Papan veisata omaa virttänsä, osa pyysi suntiota vaimentamaan hänet. Ent. suntio Juha Virta muisteli kerran khra Kiilusen käskystä menneensä pyytämään Onnia vaikenemaan, jolloin tämä oli iloisesti vastannut "No, jollei uskova saa veisata, niin veisatkoon suruttomat sitten." Pappa Lunden tilasi itselleen hauta-arkun hyvissä ajoin ennen kuolemaansa. Hän pyysi Juha Virtaa tuomaan sen kotiinsa, kun se Virastotalossa sijainneeseen hautaustoimistoon saapui, "mutta yöllä, jotteivät naapurit näe." Virta teki työtä käskettyä ja vei autollaan arkun Lundenin kotiin Tukkilahdenkadulle klo 23 aikoihin. Arkku oli vuosikausia Lundenin olohuoneessa, sitä näytettiin vieraille, mm. rovasti Tapani Viirros kertoi tästä. Onni saattoi mennä arkuun makaamaan ja vakuutella, että täällä on sitten hyvä maata. Normaalisti arkku oli peitetty mustalla pöytäliinalla. Alli Halme muisteli, kuinka Onni kuivatteli kastuneen Suomen lipun vetämällä sen puolitankoon kuivumaan, ja naapurusto ehti jo luulla, että Lunden oli nukkunut pois.

Muisteltiin myös srk:n entistä **kellonsoittajaa Martti Rusokangasta** (aik.Roos) (1889-1973). Hän oli sokea. Kaupunkilaiset arvostivat häntä korkealle, liikkui taitavasti kirkon tornissa ja teki työnsä tunnollisesti näkövammastaan huolimatta. Vamma oli perua lapsuuden paukkupommileikeistä. Rusokangas tuli sunnuntaina kirkkoon, käveli virsitalulle, kokeili käsillään, mitkä virsinumerot olivat taulussa, ja etsi ne jo etukäteen sokeainvirsikirjastaan. Hänelle ei raaskittu sanoa, että on aika eläköityä ja kellonsoittaminen annettiin uudelle ihmiselle. Rusokangas

ymmärrettävästi loukkaantui, kun istui kotonaan ja kuuli, kuinka joku toinen soitti tornissa kuulinkelloja.

Kolmanneksi muisteltiin **Majuri Melartinia**(1800-1900). Viirros kertoi, kuinka Martinilla oli tapana tulla sunnuntaina kirkkoon klo 9 ja käydä lehterin nurkkaan polvirukoukseen. Hän rukoili pitkästi puoliääneen papiston, seurakunnan, seurakuntalaisten ym. puolesta. Majuri oli ranskalaista alkuperää.

Viktor Rafael Martin
9/6 1868 - 15/6 1953

Muisteltiin entistä **kanttoria Viktor Martinia**(1868-1953). Tullut 1891 appensa, varhain kuuroutuneen kanttori Lindgrenin sijaiseksi ja 1913 valittiin kanttorin virkaan. Johti NMKY:n kuoroa, josta 1918 tuli Rauman kirkkokuoro. Innokas lähetyshiminen, työskenteli 80-vuotiaaksi (57 vuotta!), opetti myös mm. seminaarissa musiikkia, toimi myös vakuutusasiamiehenä.

Viimeiseksi muisteltiin **kirkon tornin paloa** lokakuussa 1967. Oili Tukiainen muisteli, kuinka oli odottanut miestänsä huolestuneena kotiin Turusta synodaalikokouksesta. Keli oli huono, räntää ja tuulta. Hän katseli kodin ikkunasta Porintielle ja kirkon torniin, jossa oli kello. Yhtäkkiä ei ollut uskoa silmiään, kun huomasi tornin olevan tulossa. Meni herättämään naapurista Juha Virran, läheiseltä huoltoasemalta oli jo ehditty soittaa palokunta. Raimo Vahanto muisteli, kuinka kipunat olivat lentäneet Rauttienmäkeen asti. Pentti Virtanen kertoi tullessa paikalle taksilla ja saaneensa hyviä valokuvia, koska salama oli jäänyt kotiin. Palon syytymissyystä oli eri käsityksiä. Juha Virta kertoi syyn olleen tornin maalaustyön vuoksi irrotetut valonheittimet, jotka oli koottu torniin yhteen kasaan. Olivat aika-ajastimen takana, ja kun ilta koitti, niihin syttyi valo. Olivat kasassa, tulipalo alkoi. Itätuulen ansiosta tuli ei levinnyt kirkkoon. Palokunta peitti ensimmäisenä pressulla urut. Palon jälkeen haluttiin torni korjata pian, Viirros ei muistanut, että palosta olisi puhuttu Jumalan rangaistuksena, puhutteluna tms..

Muistiin kirjasi Vile Niittynen